

РЕШЕНИЕ

№ 2450

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1247** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 14, ал. 3 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/.

Образувано е по касационна жалба на С. А. С., чрез адв. Ц. М., срещу Решение № 148511/13.07.2020 г. постановено по гр. дело № 71843/2019 г. по описа на Софийския районен съд, 27-ми състав, с което е отхвърлена жалбата, в частта, в която се иска обявяване на нищожността на решение № 8651/11.06.2003г. на ОСЗГ – „О. купел“ като неоснователна.

В жалбата са изложени твърдения, че обжалваният съдебен акт е неправилен и незаконосъобразен. Сочи се, че липсват мотиви за отказа да бъде възстановено право на собственост върху процесния имот. Иска се отмяна на съдебния акт, като се прогласи нищожност на решение № 8651/11.06.2003г. на ОСЗГ – „О. купел“.

В съдебно заседание, касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – Общинска служба по земеделие – „О. купел“, редовно призован, не изпраща представител, като в писмено становище изразява мнение за неоснователност на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, II-ри касационен състав, като прецени

събраните по делото доказателства и изложените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано по повод на жалба от С. А. С. срещу решение № 8651 от 11.06.2003г. на ОСЗГ – О. купел. В жалбата се твърди, че жалбоподателят атакува процесното решение в частта, в която се отказва възстановяване правото на собственост на наследниците на А. С. С. в съществуващи стари реални граници върху нива от 1.511дка, находяща се в [населено място], м. Гърлото, част от имот 942, к.лист 642 по кадастър на [населено място], като нищожен административен акт, защото не били изложени мотиви за издаването му, а на следващо място липсвала индивидуализация на частта от имота с площ от 1.511 дка, предмет на отказа.

С обжалваното Решение 148511/13.07.2020 г. постановено по гр. дело № 71843/2019 г. по описа на Софийския районен съд, 27-ми състав е отхвърлил жалбата, в частта, в която се иска обявяване на нищожността на решение № 8651/11.06.2003г. на ОСЗГ – „О. купел“ като неоснователна.

За да приеме този резултат, районният съд е установил следната фактическа обстановка:

От приобщената преписка № Д137/22.01.1992г. на наследниците на А. С. С., се установява, че същата е образувана по заявление от А. А. С., като наследник на А. С. С. и М. П. С.. Ищецът С. А. С. се явява наследник по закон на А. А. С. (починал на 18.12.1999г.), съответно сред наследниците на А. С. С..

От приобщеното решение № 8651/11.06.2003г. ОСЗГ „О. купел“ с началник: инж. Е. Д., зам.началник: инж. А. М.; членове: инж. К. К., инж. Р. Т. и инж. Г. Ж., като разгледали преписката по заявление вх.№ 137/22.01.1992г. и представените писмени доказателства от А. А. С. за възстановяване правото на собственост на наследниците на А. С. С., на основание чл.18ж, ал.1, чл.18з, ал.1 ППЗСПЗЗ и протокол № 2/19.02.1999г. по чл.18г, чл.18д и протокол № 1/09.02.1999г. по чл.18е от ППЗСПЗЗ, вземат решение, като в т.І се признава правото на собственост на нива от 2.008 дка, четвърта категория, находяща се в землището на Д., м. „Гърлото“, представляващ имот пл.№ 942, кадастрален лист 642 по кадастър на [населено място], изработен през 1950г. при граници по документ за собственост: От две страни път, насл. Г. С., И. С., заявен с пореден № 7 от заявлението и установен с договор за делба от 26.07.1947г., дял І, т.8. Към решението има скица и удостоверение по чл.13, ал.4, 5 и 6 от ППЗСПЗЗ издадени от район „В.“ по молба вх.№ СТ-94-К-122/2003г. в т.ІІ е възстановено правото на собственост на нива от 0.497 дка, а в атакуваната част от решението – част ІІІ е отказано да се възстанови правото на собственост на нива от 1.511 дка., четвърта категория, находяща се в землището на Д., м. „Гърлото“, част от имот пл.№ 942, кадастрален лист 642 по кадастър на С., изработен през 1950г. при граници по документ за собственост: От две страни път, насл. Г. С., И. С., заявен с пореден № 7 от заявлението и установен с договор за делба от 26.07.1947г., дял І, т.8. Описано е, че има „Скица и удостоверение по чл.13, ал.4, 5 и 6 от ППЗСПЗЗ издадени от район „В.“ по молба вх.№ СТ-94-К-122/2003г.“. Решението е връчено на С. А. (видно от отбелязване долу в дясно с посочена дата – 12.06.2003г.), поради което и поради изтичане срока за обжалване е влязло в сила на 26.06.2003г.

Приобщена е по делото „Скица № СТ-94-К-122/2003г.“, по чл.13, ал.4 и 6 ППЗСПЗЗ, представляваща извлечение за бивш имот № 942 от изработения съгласно чл.13, ал.1

от ППЗСПЗЗ помощен кадастрален план с нанесени граници и номера на бившия имот, в която има графическо изображение за местоположението и площта. Отбелязано е, че бившият имот № 942 бил нанесен в кадастралния план на [населено място] (л.641, 642) от 50г., попадащ в регулационния план на „Ботаническа градина“, одобрен със заповед № 627/12.12.1960г. № УЗ-00-6/24.01.1995г. на М.. Скицата отразява разположението на бившия имот № 942 спрямо елементите от съдържанието на кадастралния план от 1995г. Площта на бившия имот по графични данни била 2008 кв.м., бившият имот бил собственост на А. С. С. по разписан лист и документ за собственост – протокол за делба 26.07.1947г., дял I, т.8. След изключване на застроената част от имота, която не се възстановява на собственика, от бившия имот № 942, се възстановяват 497кв.м., като скицата е издадена по молба № СТ-94-К-122/2003г. Към скицата има отбелязване, че не може да служи за снабдяване с нотариален акт и за извършване на сделки.

Видно от „Удостоверение по чл.13, ал.4 и 5 от ППЗСПЗЗ“, Техническа служба при район „В.“ дава удостоверението по молба вх.№ СТ-94-К-122/2003г. на наследниците на А. С. С. в уверение на това, че е собственик на бивш имот с пл.№ 942 от лист 641, 642 в кадастр (план) на [населено място]. Имотът бил нанесен в КП и ЗРП на [населено място], местност „Ботаническа градина“, одобрен със заповед № 627/12.12.1960г., като бившият имот съдържал 2008кв.м. В удостоверението е описано становището на район „В.“, а именно, че бившият имот пл.№ 942, кад.л.641, 642 по КП с нанесени граници и номера на бившите имоти, по графични данни съдържал 2008 кв.м., но от тях можели да бъдат възстановени 497 кв.м., а за останалите 1511 кв.м. собствениците следвало да бъдат обезщетени съгласно чл.10б, ал.1 от ЗСПЗЗ.

Предвид така установената фактическа обстановка, районният съд е направил извод че решението е постановено от компетентен орган (чл.60, ал.6 ППЗСПЗЗ), в законен състав (чл.60а ППЗСПЗЗ), така и атакуваният акт притежава необходимата форма и реквизити по чл.15 З. (отм.).

Поради това, съдът е приел, че конкретно визираните пороци представляват основания за отмяна на акта (например: Решение № 13785 от 2.11.2012 г. по адм. д. Ms 8352/2012 г на ВАС, VII отд.и много други.), а не основания водещи до нищожността му, поради което и само на това основание е счел, че жалбата следва да се отхвърли.

Така постановеното решение е правилно.

Съгласно чл. 14, ал. 1, т. 1 от ЗСПЗЗ Общинската служба по земеделие се произнася с решение за възстановяване на правото на собственост върху земи в съществуващи или възстановими на терена стари реални граници. В решението се описват размерът и категорията на имота, неговото местоположение /граници, съседи/ и ограниченията на собствеността, с посочване на основанията за това. Към решението се прилага скица на имота. Влязлото в сила решение, придружено със скица, освен случаите по чл. 10, ал. 7, удостоверява правото на собственост и има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота. Когато с решението се възстановява правото на собственост върху земеделска земя на починал собственик, решението се издава общо за неговите наследници. Дяловете на наследниците се определят съгласно Закона за наследството.

В конкретния случай Решение № 8651/11.06.2003г. на ОСЗГ – „О. купел“ е индивидуален административен акт, по отношение на който е могъл да се извърши отделен и самостоятелен контрол за законосъобразността му по реда на чл. 14, ал. 3 от

ЗСПЗЗ. Както правилно е посочил в заключението си СРС, мотивите за издаване на административен акт могат да го предхождат и да се съдържат и в друг документ, съставен с оглед издаване на административен акт (ТР 16/1975г. на ОСГК на ВКС; Решение № 8099 от 18.06.2009 г. по адм. д. № 10140/2008 г., III отд.).

В настоящия случай е налице такъв документ, към който изрично процесното решение препраща - Скица и удостоверение по чл.13, ал.4, 5 и 6 ППЗСПЗЗ издадени от район „В.“ по молба вх.№ СТ-94-К-122/2003г. Производството по издаване на последните е предпоставка за произнасяне с решение на административния орган, защото последният няма правомощия да определя сам кои са частите, подлежащи на възстановяване, преди те да бъдат определени от техническата служба на общината. Видно от скицата и удостоверението (и посоченото в същото, че част от имота попада в РП на „Ботаническа градина“, одобрен със заповед № 627/12.12.1960 и № УЗ-00-6/25.01.1995г. на М.) е спазена процедурата посочена в чл.11, ал.1 от ППЗСПЗЗ, която посочва, че Общинската служба постановява решение за възстановяване на правото на собственост върху имоти в границите на урбанизираните територии въз основа на удостоверение и скица по чл.13, ал.4, 5 и 6 и чл.13а. Общинската служба се е съобразила с посоченото в удостоверението и скицата, защото в този случай действа при условията на обвързана компетентност, а не на оперативна самостоятелност, поради което правомощията се свеждат само до изпълнение на представените удостоверение и скица. Видно от същите, които са конкретни е посочено каква площ се възстановява (497 кв.м.) и къде са ситуирани.

Поради това, правилен е изводът на районния съд, че имотът е идентифицируем, тъй като същият е индивидуализиран, в решението са посочени неговата площ, местонахождение и съседи.

Горните съображения мотивират извода, че обжалваното решение е правилно, поради което следва да бъде оставено в сила.

По посочените аргументи и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, II-ри касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 148511/13.07.2020 г., постановено по гр. дело № 71843/2019 г. по описа на Софийския районен съд, 27-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.